

נמרוד על החוף – אשדוד

תגית כלימור, דוד קנפו - אדריכלים

הבית המוצג כאן הוא ניסיון לחימש אתר זהות לאדריכלות ישראלית, לאדריכלות הצומחת בחברה הנמצאת בתהליכי התגבשות תרבותית ואתנית, חברה המתקיימת בנוף אשר מחלחל באיטיות לתוך הוויתה.

הבית מונח על מצע חול, לחופי הים התיכון, בין רציפי נמל עסוק מצפון לבין אתר ארכיאולוגי פלישתי מדרום, ובסמיכות לשיכונים דלים ומשמימים, המרכיבים במידה רבה את הנוף האדריכלי של ערים וקריות בישראל.

יצירה אדריכלית תלויה בקיום דיאלוג ממרה ומתמיד עם הסביבה הטבעית ועם ערכי התרבות המקומיים. בהעדר מסורת בנייה רצופה ומוכרת, קשה לאמץ סיגנונות אדריכליים זרים ולהטמיע תפיסות תכנוניות מיובאות.

באקלים התרבותי בארץ, נחמה תכנונית רגעית מתקבלת לעיתים כאסכולה וכציון דרך, שכעבור זמן מועט שבה להיות נחמה או אופנה חולפת ולא משמעותית.

הבית המוצג כאן מייצג במידה רבה את הדילמות, התיסכולים והמאויים ליצור משהו ייחודי, מקומי, עכשווי, יצירה שתעמוד במבחן הזמן, המקום וההתמכרות.

עילום: איתי סיקולסקי

הבית מציג ניסיון תיכנוני בודד בתוך שכונה חדשה, בתוך עיר מתפתחת, בתוך מדינה המתלבטת על דרכה וזהותה. האם הבית הזה מציג אלטרנטיבה ראוייה? האם הבית הזה משוחרר מגחמות המקום והזמן? קשה להשיב לשאלות אלה בהחלטיות. יחד עם זאת אנו מאמינים שהוא נתן ביטוי לדילמות ולמאבקים אשר עומדים ברקע לצמיחתו. בכך הוא שמשותף ותורם למרכיבים של הזהות התרבותית של החברה הישראלית.

התרבותיות המתחוללות בו. הבניין מנסה להתחבר לסביבתו, לים הפתוח, ויחד עם זאת לשמור על פרטיותו. הוא מתרגם את המונקציונליות והשיטרה, לחגיגות יום יומית.

הבניין מציע גישה אחרת לעיצוב חזיתות הרחוב והחלל הציבורי. הוא השיל מעליו את כסות הרעפים, ועומד חשוף מול השמש הקופחת. הציפוי הוא בטיח לבן, מתוך רצון להציג את ההדר שבפשטות, ללא צורך בחיפוי גרניט או אלומיניום.

